

Arrest

nr. 248 790 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CORNELIS
Filip Williotstraat 30/102
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. CORNELIS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 8 oktober 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 18 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 17 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U was woonachtig in de stad Guanare, gelegen in de deelstaat Portuguesa, bij uw moeder. Vanaf 2013 studeerde u rechten aan de Universidad de los Andes in de stad Mérida, de hoofdstad van de gelijknamige deelstaat. U verbleef er in een studentenresidentie. Tijdens uw universitaire studies gaf u vioolles.

U steunt de oppositie in uw land. Tussen 2013 en uw vertrek in 2019 nam u deel aan vijftien à twintig antiregeringsprotesten. Aan de universiteit was u aangesloten bij Movimiento Liberación 23, een studentenbeweging die de politieke oppositie in Venezuela steunt. U werd meermaals het slachtoffer van pogingen tot diefstal door het colectivo de Tupamaros, een groep van gewapende burgers die actief waren in de buurt van de residentie in Mérida waar u verbleef. De daders riepen dat u rechten studeerde, lid was van de beweging Liberación 23 en dat u moest aangevallen worden. Ze wilden uw viool stelen. U kwam er evenwel steeds met de schrik vanaf.

In juni 2018 studeerde u af als advocaat. In oktober 2018 legde u in Caracas de eed af als advocaat en mocht u officieel uw beroep uitoefenen. In januari 2019 verhuisde u terug naar Guanare waar u zich installeerde in het huis van uw zus L. C. (...). Om ervaring op te doen, ging u onbetaald aan de slag bij advocaten M. M. (...) en J. P. (...) die gespecialiseerd zijn in strafrecht.

Op 23 januari 2019, de dag dat oppositieleider Juan Guaidó zich tot interim-president van Venezuela uitriep, nam u deel aan een protest in Guanare om hem te ondersteunen. Tijdens dat protest werden verschillende manifestanten gearresteerd. De eerste week van februari 2019 ontmoette u bij de rechtbank J. J. T. L. (...), coördinator van Foro Penal voor de deelstaat Portuguesa. Foro Penal is een mensenrechtenorganisatie die juridische bijstand biedt aan slachtoffers van willekeurige opsluiting en hun familieleden in Venezuela. U had gehoord dat hij advocaten zocht en bood uw hulp aan. Hij zei evenwel dat hij al voldoende advocaten had gevonden. De personen die voor Foro Penal werken hebben bovendien meer ervaring als u. J. J. T. L. (...) zei wel dat u hulp kon bieden aan de families van de politieke gevangenen. U ondersteunde hen, gaf juridische uitleg en zorgde voor eten voor de gevangenen.

Toen u op 9 februari 2019 het justitiepaleis verliet, werd u aangevallen door leden van een colectivo die Rafael Calles steunen, de gouverneur van Portuguesa. Ze bedreigden u en schreeuwden dat u de advocate bent van Foro Penal die zich bezighoudt met de politieke gevangenen van 23 januari. Ze volgden u op hun moto's toen u de bus naar huis nam. Eens thuis keek u niet meer om. U weet niet wat ze vervolgens hebben gedaan. Op 10 februari 2019 ging u klacht indienen bij het parket. Sommigen van de ambtenaren op het kantoor droegen kledij die verwees naar Rafael Calles en de Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV), de regeringspartij van Nicolás Maduro. Ze zeiden dat u geen klacht kon indienen bij hen en verwezen u door naar het kantoor van de Guardia Nacional in Guanare. Ook daar wilden ze echter niet luisteren naar wat u was overkomen. U ging uiteindelijk naar een andere afdeling van de Guardia Nacional in de stad San Rafael. Daar werd uw klacht wel opgetekend.

Op 5 april 2019 was u in detentiecentrum 41 om politiek activiste Y. A. V. V. (...) op te zoeken die daar gevangenzat. U werd er evenwel tegengehouden door een bewaker die u zei dat u geen toestemming had om de gevangenis binnen te gaan en dat de gevangene geen recht had op een advocaat. Ze wilde uw accreditatie van advocaat verscheuren en zei dat als u niet weg zou gaan, u zelf gearresteerd zou worden en in de gevangenis terecht zou komen omdat u had deelgenomen aan de antiregerings-manifestatie van 23 januari 2019. Ook hierna bent u klacht gaan indienen maar zonder resultaat.

Op 25 april 2019 verliet u 's morgens uw huis toen u werd aangevallen door drie mannen van het colectivo de Tupamaros. Ze hadden het gemunt op de afstudeerring die u droeg en dreigden ermee u te snijden als u de ring niet zelf zou geven. U probeerde hen te kalmeren en gaf hen het object. U bent opnieuw klacht gaan indienen en drong aan dat er iets moest gebeuren daar u gevaar liep.

Op 27 april 2019 kwam u bij het huis van uw zus de bewaker tegen die u eerder in centrum 41 had tegengehouden. Ze zei dat ze alles wisten over de klachten die u had ingediend, waarschuwde u voorzichtig te zijn en toonde haar wapen. Ze zei voorts dat ze alles wisten over u en uw familie, dat het beter was als u wegging en dat zelfs uw moeder u niet zou herkennen eens ze 'klaar' waren met u. Ze gaf aan tot de Tupamaros te behoren. U had heel veel schrik en besloot na deze confrontatie onmiddellijk om Venezuela te verlaten. Dezelfde dag nog maakte u uw koffers en verliet u de woning van uw zus.

U reisde per bus naar Colombia. Op 1 mei 2019 reisde u verder naar Ecuador waar u zich tijdelijk vestigde en werkte. Met geld dat u had gespaard en had geleend van een vriend, kocht u een vliegticket naar België. U verliet op 7 oktober 2019 Ecuador en kwam hier de volgende dag aan. U diende hier op 18 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te worden omwille van uw steun aan de politieke gevangenen in uw land.

Uw zus, M. G. B. G. (...) diende hier op 24 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Haar verzoek werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. Uw zus M. C. V. G. (...) diende hier op 7 mei 2018 eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Ze wachtte haar procedure evenwel niet af en keerde in augustus 2018 vrijwillig terug naar Venezuela. Uw tante aan moederskant M. E. O. G. (...), haar echtgenoot T. E. O. I. (...), hun zoon D. E. O. G. (...) en diens echtgenote J. J. S. G. (...), hun dochter V. G. O. G. (...), de partner van hun dochter A. E. V. V. (...), en haar zoon N. E. Z. O. (...), verblijven allen in België. Zij werden erkend als vluchteling.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort; uw identiteitskaart; uw studentenkaart; uw universitair diploma; uw accreditatiekaart van advocaat; uw kaart van de sociale zekerheid; drie aanklachten (d.d.10/02/2019; 08/04/2019; 25/04/2019); een attest van Movimiento Liberación 23 (d.d. 25/10/2019); twee foto's van het protest van 23/01/2019 in Guanare; drie foto's genomen na de vertoning van een documentaire van Foro Penal op 26/04/2019; een poster van de documentaire; en twee mails van Foro Penal (d.d. 24/08/2019 en 05/09/2019). Na het onderhoud stuurden u en uw advocaat per mail nog volgende stukken door: verschillende foto's en gerelateerde afbeeldingen van protesten en protestacties tegen het Venezolaanse regime (sommigen dubbel); acht video's van protesten; een attest van het college van advocaten van het hoofdstedelijk district; een algemene mail van Voluntarios x Venezuela (d.d. 23/04/2019); een attest van de Fundación Orquesta Juvenil e Infantil de Guanare ter bevestiging dat u er muzikles heeft gevolgd (d.d. 18/03/2019); een internetartikel van El Comercio over de grensoversteek naar Colombia vanuit Táchira; en opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen heeft u Venezuela verlaten naar aanleiding van verschillende incidenten die u heeft meegemaakt tussen februari 2019 en april 2019 omwille van uw activisme voor politieke gevangenen (CGVS, p.12-17).

Het CGVS hecht evenwel geen geloof aan uw beschreven activisme voor de mensenrechtenorganisatie Foro Penal. Vooreerst gevraagd of u zich officieel heeft geregistreerd bij Foro Penal als zijnde advocaat, antwoordde u negatief om hierna vaagweg te stellen dat u zich wel heeft geregistreerd op het online forum van de organisatie (CGVS, p.13). Gevraagd of u een bewijs heeft van uw online registratie, antwoordde u opnieuw onduidelijk dat er verschillende evenementen online geregistreerd staan met u als vrijwilliger (CGVS, p.13). Gevraagd om duidelijk te zijn en te zeggen of u ja dan neen officieel bent geregistreerd bij Foro Penal als zijnde advocaat, repliceerde u dat u niet bent geregistreerd als advocaat, dat u geen enkele zaak heeft behandeld als advocaat, maar dat u wel bent geregistreerd als activist (CGVS, p.13). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, stelde u dat u als activist mensen hielp, niet als advocaat maar als activist (CGVS, p.13). Nogmaals gevraagd of uw naam ja dan neen geregistreerd staat bij Foro Penal, antwoordde u positief (CGVS, p.13). Gevraagd naar bewijs daarvan, stelde u dat u daar een mail van heeft met een code (CGVS, p.13). Er werd u gevraagd die mail aan het CGVS over te maken, wat u tot op heden evenwel niet heeft gedaan. Overigens lijkt het erop dat u bedoelt dat u bent geregistreerd in de mailinglijst van de organisatie, wat evenwel geen bewijs is voor de hulp die u zou hebben geboden aan Foro Penal. Voorts gevraagd of uw naam op hun website staat vermeld, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u maar een korte periode met hen heeft samengewerkt (CGVS, p.14). Wel verwees u naar één van de drie foto's die werden genomen tijdens de

voorstelling van een documentaire van Foro Penal op 26 april 2019 op de universiteit van Guanare over de slachtoffers van het regime in Venezuela en de hulp die Foro Penal tot nu toe aan hen heeft kunnen bieden (CGVS, p. 12 en p.14). Op de foto staat u met J. J. T. R. (...) en andere advocaten en sympathisanten (CGVS, p.14 en zie stuk 12). De drie foto's tonen hoogstens aan dat u aanwezig was bij voornoemde bijeenkomst maar zijn geen bewijs voor uw activisme binnen Foro Penal. Voorts legde u twee uitnodigingen neer voor evenementen van Foro Penal die u per mail werden verstuurd op 24 augustus 2019 en 5 september 2019, aldus ná uw vertrek uit Venezuela (zie stuk 14). U stelde zelf dat die mails worden gestuurd naar elke persoon die is geregistreerd bij Foro Penal (CGVS, p.15). Ook hieruit blijkt niet dat u zich in Venezuela actief heeft ingezet voor de verdediging van politieke gevangenen en hun familieleden. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog een heleboel afbeeldingen door naar het CGVS (zie stuk 15), waaronder een poster van Foro Penal met daaronder uw naam en de tekst "Ten dienste van het Venezolaanse volk. Iedereen heeft recht op verdediging" ("Al servicio del pueblo venezolano. Toda persona tiene derecho a la Defensa"). Het lijkt een (ongedateerde) post op sociale media van uzelf maar bewijst evenmin dat u zich effectief actief heeft ingezet voor Foro Penal. Hetzelfde kan worden gezegd over de twee posts op sociale media van J. J. T. L. (...), waaronder de foto van de bijeenkomst van 26 april 2019 waarop u te zien bent en die u al neerlegde (zie stuk 15).

Later tijdens het gehoor nog eens gevraagd naar een bevestiging van Foro Penal dat u hen heeft geholpen, stelde u er geen te hebben (CGVS, p.15). U legde uit dat u het had gevraagd aan de coördinator maar dat hij zei dat u maar kort met hen had samengewerkt en dat de voorzitter van Foro Penal, Alfredo Romero, ook te kennen had gegeven dat ze geen verklaringen opstellen, noch voor activisten, noch voor advocaten. U voegde daaraan toe dat dat antwoord van J. J. T. L. (...) op een andere gsm stond, dat de simkaart van die gsm stuk raakte en u daardoor documenten bent verloren (CGVS, p.15). Deze uitleg ondermijnt evenwel verder de geloofwaardigheid van het door u beschreven contact met Foro Penal.

Verder gevraagd heel concreet te vertellen wie u juist heeft geholpen, welke familieleden van welke politieke gevangenen en hoe jullie contact hadden met elkaar etc., sprak u over uw geplande bezoek aan Y. A. V. V. (...) in detentiecentrum 41 op 5 april 2019 en over de bewaker die u toen tegenhield (CGVS, p.14). U erop gewezen dat dat te maken heeft met uw vluchtmotieven en gevraagd zeer concreet andere voorbeelden te geven van zaken die u heeft gedaan voor Foro Penal, antwoordde u kort dat u eten gaf aan twaalf gevangenen die opgesloten zaten (CGVS, p.14). Gevraagd meer uitleg te geven over hoe u dat deed en wanneer, repliceerde u dat J. J. T. L. (...) u had gezegd dat u vrij was om hulp te bieden, dat u dan naar de rechtbank ging en met familieleden sprak van eender welke politieke gevangene, over wat er met hen was gebeurd, aan welke manifestaties ze hadden deelgenomen en waar die personen waren (CGVS, p.14). Gevraagd met welke families van welke politieke gevangenen u contact had, kwam u niet verder dan te stellen dat u contact had met Y. A. V. V. (...) en zijn familie (CGVS, p.15). Gevraagd met wie nog, repliceerde u dat u met nog vele anderen contact had maar dat u zich hun namen niet kan herinneren. U legde uit dat u de familieleden probeerde te kalmeren, basisinformatie gaf maar geen namen vroeg daar u hen niet officieel verdedigde als advocaat (CGVS, p.15 en zie ook stuk 20). Het is evenwel geenszins aannemelijk dat als u zich sinds februari 2019 effectief inzette voor Foro Penal, u geen enkele andere politieke gevangene bij naam kon noemen. Verder nog gevraagd hoe de familieleden van Y. A. V. V. (...) heten die u heeft gesproken, repliceerde u dat enkel zijn moeder daar was en dat zij M. (...) heette om hieraan toe te voegen dat u het niet zo goed weet en te stellen dat als je hun advocaat niet bent, ze ook niet zoveel aandacht besteden aan u (CGVS, p.15). Ook aangaande informatie over de familieleden van de enige politieke gevangene die u zich herinnerde, bleef u aldus in gebreke.

Ter zake dient er nog opgemerkt te worden dat u verklaarde na uw terugkeer naar Guanare begin 2019 en vóór uw activisme voor Foro Penal, ook al politieke gevangenen te hebben geholpen samen met de twee advocaten bij wie u als vrijwilliger in dienst was (CGVS, p.13 en p.16). Gevraagd welke gevangenen u toen had geholpen, kwam u niet verder dan te stellen dat u toen geen enkele zaak had behandeld maar dat u wel op de hoogte was van verschillende zaken (CGVS, p.16).

Dat u enkel en alleen de naam kon geven van Y. A. V. V. (...), de persoon die ook bij naam wordt vermeld in één van de door u neergelegde klachten, wijst op het ingestudeerde karakter van uw relaas. Van u die zegt vervolgd te zijn geweest omwille van uw bijstand aan slachtoffers van willekeurige detentie en hun familie, mag immers worden verwacht dat u spontaan en gedetailleerd zou kunnen vertellen over deze personen. Uw zeer vage verklaringen weten dan ook niet te overtuigen.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u na uw afstuderen als advocaat bijstand verleende aan politieke gevangenen. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw activisme bij Foro Penal, wordt er evenmin geloof gehecht aan de door u beweerde problemen met colectivos die u omwille hiervan zou hebben gekend.

Bijkomend dient nog opgemerkt te worden dat u het incident van 27 april 2019, de beweerde confrontatie met de gevangenisbewaker dicht bij het huis van uw zus in Guanare, niet heeft aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS, d.d. 16/01/2020, vraag 5). Nochtans was het volgens uw verklaringen de druppel die maakte dat u nog dezelfde dag uw land heeft verlaten (CGVS, p.17). Het mag dan ook verbazen dat u dit incident toen niet heeft vermeld.

Verder stelde u in Venezuela tussen 2013 en 2019 aan vijftien à twintig antiregeringsprotesten te hebben deelgenomen (CGVS, p. 13). U stelde voorts dat u zich in 2015, het tweede jaar van uw universitaire studies, aansloot bij Movimiento Liberación 23, een studentenbeweging die de politieke oppositie in Venezuela steunt (CGVS, p.9-10). U stelde dat jullie protestplakkaats maakten, protesteerden tegen het geweld van het regime en met de rector van de universiteit spraken na arrestaties van studenten (CGVS, p.10-11). U zou eveneens hebben deelgenomen aan een hongerstaking (CGVS, p.11). Daarnaast organiseerde de studentenbeweging ook niet-politieke activiteiten zoals zomercursussen en evaluaties van professoren (CGVS, p.10). Gevraagd of u na uw afstuderen in 2018 nog actief was bij Liberación 23, antwoordde u dat u nadien nog naar het studiecentrum ging om te kijken of u studenten kon helpen, zowel met praktische zaken aangaande hun studies, als het verlenen van juridisch advies (CGVS, p.10).

Ter ondersteuning van uw lidmaatschap bij Movimiento Liberación 23 legde u een gesolliciteerd attest van de studentenbeweging neer. Op de DVZ legde u twee foto's neer van colectivos die het protest van 23 januari 2019 in Guanare wilden verstoren. U verklaarde de twee foto's zelf te hebben getrokken (CGVS, p.11). Gevraagd naar foto's van manifestaties waarop u wel te zien bent, repliceerde u die niet meer te hebben daar die op een andere gsm stonden en u vaak van gsm veranderde (CGVS, p.12). Gevraagd of andere personen foto's hebben van u tijdens de manifestaties, antwoordde u vaagweg dat dat zou kunnen en voegde daaraan toe dat u op Facebook een foto heeft van u en Carlos Garcia, ex-burgemeester van de gemeente Libertador in Mérida en opposant van president Nicolás Maduro (CGVS, p.12). Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS stuurde u nog verschillende afbeeldingen, foto's en filmpjes door van antiregeringsprotesten. Op enkele van de foto's die werden genomen tijdens protesten bent u te zien. Op één foto poseert u inderdaad met Carlos Garcia. Op twee van de filmpjes bent u duidelijk te zien. Dat u een aantal keer heeft geprotesteerd tegen het regime en dat u in Mérida deelnam aan activiteiten van Movimiento Liberación 23 wordt op zich niet in twijfel getrokken. Wél heeft u niet aannemelijk gemaakt omwille hiervan vervolgd te worden in uw land.

Vooreerst dient ter zake opgemerkt te worden dat u op de DVZ heeft verklaard dat uw lidmaatschap van de studentenbeweging geen verband houdt met uw vrees bij een terugkeer (Vragenlijst CGVS, d.d. 16/01/2020, vraag 3). Op het CGVS gevraagd of u ooit problemen heeft gehad vanwege uw lidmaatschap bij Movimiento Liberación 23, repliceerde u dat u werd lastiggevallen door de Tupamaros die actief waren in de buurt van uw studentenresidentie in Mérida. U stelde dat ze verschillende keren hebben geprobeerd om uw viool te stelen (CGVS, p.10). Gevraagd wat het verband juist is met uw activiteiten voor Liberación 23, repliceerde u dat ze het wisten, dat ze riepen dat u studeert aan de faculteit rechten, dat u van die beweging bent en aangevallen moest worden. De voorzitter van Liberación 23 zou daarop zijn gaan praten met de mannen maar volgens uw verklaringen wilden ze hem ook aanvallen (CGVS, p.10). Gevraagd of ze u ook effectief hebben aangevallen, repliceerde u dat ze u hebben bedreigd met een mes, dat u werd achtervolgd, dat u wegliep en zich ging verstoppen. U concludeerde dat ze uw instrument niet konden stelen (CGVS, p.10). U stelde voorts dat dat een vijftal keer is gebeurd en dat u dan uit voorzorg uw instrument zoveel mogelijk achterliet op een veilige plek (CGVS, p.10-11). Ter verduidelijking gevraagd of u ooit fysiek werd aangevallen, antwoordde u dat u uw viool op uw rug droeg en ze aan de zak trokken tot de koorden braken, wat wel pijn deed (CGVS, p.11). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat uw aanvallers het gemunt hadden op uw viool. U gaf zelf aan dat ze telkens – tevergeefs – probeerden om uw viool te stelen (CGVS, p.10-11). Dat de daders zouden hebben geweten dat u lid was van Liberación 23 en dat ze omwille daarvan uw instrument zouden hebben willen stelen, is een loutere blote bewering die weinig steek houdt. Behalve pogingen tot diefstal, haalde u bovendien geen andere problemen aan omwille van uw connectie met de studentenbeweging.

Wat betreft een eventuele (beperkte) steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> en Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw steun aan de oppositie. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een beperkt politiek engagement van uwentwege niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw eventueel beperkt politiek activisme.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw studentenkaart, uw universitair diploma, uw accreditatiekaart van advocaat, uw kaart van de sociale zekerheid, het attest van het college van advocaten van het hoofdstedelijk district en het attest van de Fundación Orquesta Juvenil e Infantil de Guanare, bevatten gegevens over uw identiteit, studies en muzikale activiteiten die hier niet ter discussie staan. De mail van Voluntarios x Venezuela die u na het persoonlijk onderhoud heeft doorgestuurd (zie stuk 16), zegt

evenmin iets over uw beweerde activisme voor politieke gevangenen in Venezuela, noch iets over de problemen die u dientengevolge zou hebben gehad. Wat betreft de drie klachten die u heeft ingediend naar aanleiding van de incidenten van februari en april 2019 (zie stukken 7, 8, 9 en de vertalingen), dient er nog opgemerkt te worden dat het enkel een neerschrijven is van uw verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat in Venezuela en daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het internetartikel over de grensoversteek naar Colombia vanuit Táchira legde u neer om aan te tonen dat er in de periode van uw vertrek uit Venezuela veel moeilijkheden waren aan de grens en lange wachtrijen (zie stukken 19 en 20), wat evenwel niet in twijfel wordt getrokken. Met de opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (zie stuk 20) werd ten slotte rekening gehouden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient opgemerkt te worden dat u tussen 2013 en 2018 universitaire studies heeft gevolgd in Mérida. Vóór uw studies woonde u bij uw moeder in haar woning in Guanare. Tijdens uw studies was u woonachtig in een studentenresidentie (CGVS, p.4-5). Uw vader hielp u uw studies te bekostigen en u verdiende in Venezuela zelf ook geld door muziekles te geven (CGVS, p.8). Uw moeder had in 2018 haar huis in Guanare verkocht en verhuisde naar haar vriend in de stad Barinas (CGVS, p.5). Na uw afstuderen trok u in bij uw zus L. (...) en haar gezin in Guanare. Haar echtgenoot werkt als chauffeur (CGVS, p.4-6). Voor uw vertrek hielp u nog enkele maanden onbetaald advocaten om ervaring op te doen (CGVS, p.8-9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw tante en haar familie omwille van problemen betreffende het mediabedrijf Venemedia van zoon David, dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld. De door u aangehaalde vluchtmotieven en vrees bij terugkeer houden geen verband met het relaas van de hierboven vernoemde familieleden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"I. Eerste middelenonderdeel: de betrokkenheid van verzoekster als vrijwilligster bij Foro Penal

15. Verzoekster leest in de bestreden beslissing dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar activisme voor de mensenrechtenorganisatie Foro Penal die pro deo juridische bijstand verleent aan mensen die het slachtoffer zijn van willekeurige aanhoudingen en hun familieleden. Er wordt verwezen naar het feit dat verzoekster niet officieel geregistreerd werd als advocaat bij Foro Penal, hetgeen ook maar logisch is, daar verzoekster verklaarde dat zij nooit als advocaat is opgetreden, daar zij te horen kreeg dat er reeds afdoende advocaten met ervaring hun bijstand verleenden aan Foro Penal.

Verzoekster is dus enkel opgetreden als vrijwilliger van de organisatie en mocht hierbij de advocaten van de organisatie volgen in hun dagdagelijkse activiteiten. Verder stond zij ter beschikking om eten te brengen naar de politiek gevangenen, de familie wat te ondersteunen tijdens de zitting.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster onduidelijk zou zijn geweest over haar registratie bij de organisatie, blijkt uit de afgelegde verklaringen nochtans duidelijk dat zij nooit heeft gesteld dat zij als advocaat geregistreerd stond, enkel als sympatisant en dat zij zich tevens registreerde voor deelname aan evenementen, waarvan zij na het gehoor nog een bewijs voorlegde. De vaststelling van de Gom missa ris-generaal dat zulks nog geen (sluitend) bewijs vormt van de hulp die zij aan de organisatie heeft geboden, klopt misschien, maar minstens toont het wel haar betrokkenheid bij de organisatie aan, hetgeen alleszins reeds een begin van bewijs betreft. Bovendien bracht verzoekster nog een ander belangrijk bewijs voor, met name enkele foto's, waaruit blijkt dat zij persoonlijk aanwezig was tijdens een bijeenkomst aan de Universiteit van Guanare waar Foro Penal dd. 26 april 2019 een documentaire voorstelde. De Commissaris-generaal stelt dat "hooguit" af te leiden valt dat verzoekster aanwezig was tijdens de bijeenkomst dd. 26 april 2019, maar zulks niet het activisme in hoofdte verzoekster aantoon. Hoewel beide vaststellingen tegenstrijdig zijn - waarom anders zou verzoekster aanwezig zijn tijdens een dergelijk evenement - legde verzoekster daarenboven ook nog eens twee uitnodigingen per e-mail dd. 24 augustus 2019 en 5 september 2019 voor evenementen van Foro Penal (stuk 14 CGVS). Die evenementen dateren weliswaar van na verzoeksters' vertrek naar België, doch tonen wel degelijk aan dat verzoekster bij deze organisatie geregistreerd stond. Zij voegde ook nog een foto bij waarbij zij te zien is tijdens een manifestatie en vlak voor dhr. J. J. T. R. (...), de regiocoördinator van Foro Penal, staat.

Verzoekster heeft tijdens het interview ook duidelijk aangegeven dat de kaart van haar vorige gsm was kapot gegaan en zij hierdoor berichten is verloren. Zij gaf zodoende een duidelijke, logische verklaring voor het ontbreken van enig sluitend bewijs. Samen met het bewijs van een foto waarop verzoekster te zien is met de regiocoördinator van deze organisatie voor Portuguesa, dhr. J. J. T. R. (...) vormt zulks een belangrijk begin van bewijs.

Verzoekster voegde na het gehoor nog een e-mail van Voluntarios x Venezuela toe aan het administratief dossier (stuk 16 administratief dossier), waarvan in de bestreden beslissing enkel te lezen staat dat zulks geen bewijs zou vormen van het activisme voor politieke gevangenen in Venezuela, noch de problemen die verzoekster heeft ondervonden zou aantonen. De inhoud van deze e-mail kan vrij worden vertaald als volgt:

"Omdat je lid bent geworden van ons netwerk van vrijwilligers Voluntarios x Venezuela, omdat je voor je land wilt werken en om de levens te helpen redden van honderdduizenden Venezolanen die je vandaag nodig hebben, en van ons allemaal om het Venezuela te bouwen dat we willen.

Binnen en buiten onze grenzen kunt u ons helpen en zult u deelnemen aan deze grote beweging die we hebben weten te realiseren.

We zijn allemaal nuttig, dit zijn je eerste taken:

5. DOWNLOAD dit informatieve materiaal over humanitaire hulp aan Venezuela: stuur het naar uw contacten via WhatsApp en sociale netwerken.

2. NEEM een video op met opgeheven hand en zeg: 'Ik, als vrijwilliger x Venezuela, zweer dat ik me zal inzetten om mijn Venezolaanse broeders te helpen en te beschermen, die het meest zijn getroffen door de humanitaire noodsituatie die door het land gaat.' Upload het naar al uw netwerken met de ht #YoSoyVoluntario

5. VOEG nog 5 mensen toe aan dit netwerk om levens te redden.

Via deze route krijg je meer informatie over hoe jij jouw steentje kunt bijdragen aan het nieuwe Venezuela.

Nogmaals bedankt, we rekenen op je!"

Indien de Commissaris-generaal de moeite zou hebben genomen om minstens de website van deze organisatie te consulteren voor meer informatie (<https://www.voluntariosxcvnezuela.com/>), dan wel aan verzoekster een verzoek om inlichtingen conform art. 51/2 Vw juncto art. 10 Procedurereglement CGVS zou hebben gericht, had verwerende partij kunnen vaststellen dat deze organisatie Juan Guaidó steunt en de bevolking oproept zich aan te sluiten als vrijwilliger. Deze e-mail dateert van 23 april 2019, m.a.w. in volle periode dat verzoekster slachtoffer werd van vervolgingen ingevolge haar politieke mening, tegen het regime en het chavisme. Deze e-mail toont weliswaar niet aan dat verzoekster ook bij Foro Penal actief was, doch toont minstens aan dat zij wel degelijk een duidelijk politiek engagement had en ondersteunt wel degelijk de door haar afgelegde verklaringen. Ten onrechte werd hiermee in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden. Het voorleggen van deze e-mail getuigt van afdoende inspanningen van verzoekster om de waarachtigheid van haar relaas te ondersteunen aan de hand van de stukken waarover zij beschikt.

Verzoekster benadrukt overigens dat men perfect vrijwilliger kan zijn bij Foro Penal, zonder digitaal geregistreerd te staan als vrijwilliger. Zo postte de regio-coördinator J. J. T. R. (...) op zijn sociale media berichten om de bevolking te sensibiliseren en op publieke plaatsen te verzamelen en voedingen medicijnen te bezorgen (ook gevoegd als stuk 5):

(...)

Vrije vertaling: "Foro Penal zal voeding en medicijnen verzamelen voor de 41 politieke gevangenen van Guanare - Zaterdag 09/02/19, Plein 'Andrés Bello. 3u30. "

(...)

Vrije vertaling: "Foro Penal zal voeding en medicijnen verzamelen voor de politieke gevangenen van Guanare - Maandag 18/02/19, Plein Coromoto. 16u00."

Ook op die manier kunnen vrijwilligers hun steentje bijdragen, hetgeen verzoekster ook verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, met name dat zij eten ging brengen (zie infra). Vanzelfsprekend is het moeilijk, quasi onmogelijk hiervan een sluitend bewijs voor te leggen.

16. Art. 48/6, §1, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vw'), hetgeen de omzetting is van art. 4 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat "de verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."

Hieruit volgt dat er een samenwerkingsplicht op het CGVS rust, hetgeen impliceert dat het CGVS tot taak heeft om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien de door verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden dan ook niet volledig, actueel of relevant zijn, moet de overheid in die fase van de procedure acties samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Deze plicht, die voortvloeit uit art. 4, §1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, heeft aldus niet enkel betrekking op algemene informatie uit het land van herkomst, doch heeft werkelijk betrekking op het onderzoek naar de individuele situatie van de verzoeker. Zo beval uw Raad in een arrest van 4 mei 2018² dat het CGVS contact moest opnemen met internationale organisaties die de betrokken verzoeker had vermeld en die reeds een begin van bewijs hiervan voorlegde. Uw Raad oordeelde ook reeds dat zulks eveneens voortvloeit uit de zorgvuldigheidsplicht die op het CGVS ligt bij de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

In een recent arrest van 28 juli 2020, stelde Uw Raad¹: "Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven".

Art. 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, (hierna vermeld als 'procedurereglement CGVS') voorziet in de mogelijkheid om zich te baseren "op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan."

Indien de Commissaris-Generaal en bij uitbreiding Uw Raad van oordeel zijn dat op basis van de door verzoekster bijgebrachte documenten niet afdoende zou blijken dat verzoekster als vrijwilliger aan de slag was bij Foro Penal, had het CGVS dit eenvoudig kunnen natrekken door met deze mensenrechtenorganisatie contact op te nemen, temeer daar deze organisatie gemakkelijk online terug te vinden is en verzoekster ook de naam van de regioverantwoordelijke had opgegeven met wie zij

contact had gehad. Het is niet zo dat dit een leemte betreft in de bewijsplicht die op verzoekster rust. Indien zij zelf bv. een e-mail van deze organisatie zou bijbrengen waarin voormelde persoon attesteert dat zij actief betrokken was bij de organisatie, zou het CGVS overigens wellicht hebben geoordeeld dat dit een gesolliciteerde verklaring betreft waaraan bijgevolg weinig bewijswaarde kan worden gehecht (zoals werd geoordeeld aangaande de politionele klachten die verzoekster indiende en waarvan zij het origineel neerlegde).

Overigens heeft verzoekster wél de moeite genomen om de organisatie naderhand nog te contacteren, doch kreeg zij helaas te horen van de regiocoördinator dat de Voorzitter, dhr. Alfredo Romero niet zomaar bereid zou zijn om verklaringen op te stellen, hetgeen een logische verklaring vormt voor het ontbreken van bijkomend bewijs en geenszins de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Tevens bracht zij na het interview nog foto's voor waarop zij te zien is met de regiocoördinator van Foro Penal, dhr. J. J. T. R. (...):

(...)

Hiermee staat vast dat verzoekster heeft gehandeld conform de verplichtingen die op haar rusten conform art. 48/6, §4 Vw en dat aan de erin opgenomen cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) Verzoekster heeft een oprechte inspanning geleverd om haar verzoek te staven. Zij voegt bewijzen van haar betrokkenheid bij Foro Penal aan de hand van e-mails en foto's.

b) Verzoekster heeft alle relevante elementen waarover zij beschikt voorgelegd en heeft een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen: zij stelt tijdens het gehoor dat zij contact heeft opgenomen met de regiocoördinator die evenwel stelde dat de Voorzitter van Foro Penal niet wenst dat er schriftelijke verklaringen worden gegeven.

c) De verklaringen van verzoekster zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar verzoek. Verzoekster legde samenhangende verklaringen af, zonder enige tegenstrijdigheid en vermeldde namen, plaatsen, data in detail.

d) Verzoekster heeft haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend: hierover is geen betwisting: enkele dagen na haar aankomst in België diende zij een verzoek in. Zij bood ook aan om meer informatie te geven over haar verblijf in Ecuador, hetgeen door de betrokken protection officer niet nodig werd geacht (zie gehoorverslag).

e) De algemene geloofwaardigheid van verzoekster staat vast. Verzoekster legt bewijzen voor van haar titel als advocaat; haar politieke betrokkenheid tegen het regime van de president; foto's waarop zij te zien is tijdens manifestaties & een activiteit van Foro Penal; een foto met de ex-burgemeester Carlos Garcia, die werd verbannen wegens zijn politieke opinie en lijdt onder de dictatuur van Nicholas Maduro; de originele klachten die verzoekster bij de politiediensten neerlegde n.a.v. haar persoonlijke problemen; bewijs van gevangenschap van dhr. Y. A. V. V. (...) (zie infra, stuk 6), Verzoekster is tevens vragende partij dat contact wordt opgenomen met Foro Penal, waarop zij uiteraard niet zou insisteren indien zij niet de waarheid zou verkondigen.

Gelet op de inspanningen vanwege verzoekster om elk bewijs waarover zij beschikt voor te leggen ondanks de moeilijkheid deze feitelijkheden te bewijzen en gelet op de samenwerkingsplicht die op verwerende partij berust, had het CGVS zich minstens de moeite kunnen troosten om contact op te nemen met deze organisatie om navraag te doen aangaande de betrokkenheid van verzoekster als vrijwilliger bij de regiocoördinator welke met naam en toenaam door verzoekster werd vermeld. Verweerder beschikt in casu over alle nodige gegevens om op grond van voormeld art. 26 van het procedurereglement CGVS navraag te doen bij deze organisatie of de beweringen van verzoekster aangaande haar politiek engagement en aanbod om als advocaat op te treden, overeenstemmen met de werkelijkheid.

Verwerende partij heeft door het beperkt gevoerde onderzoek de samenwerkingsplicht die op haar rust manifest geschonden en begaat hiermee een schending van art. 48/6 Vw. In zoverre uw Raad op basis van de door verzoekster neergelegde stukken en afgelegde verklaringen niet rechtstreeks zou kunnen overgaan tot erkenning van verzoeksters' vluchtelingenstatus, dient de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd en dient een aanvullende onderzoeksmaatregel te worden bevolen aan het CGVS, met name om contact op te nemen met Foro Penal, in het bijzonder de coördinator J. J. T. R. (...), die hopelijk bereid is minstens telefonische verklaringen af te leggen.

Indien Uw Raad niet kan komen tot onmiddellijke hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze oude en nieuwe elementen, vordert verzoekster conform art. 39/76 om de bestreden beslissing te vernietigen en verwerende partij te bevelen een onderzoek te doen van de nieuwe elementen en schriftelijk verslag te doen binnen acht dagen na de terechtzitting, minstens, in zo verre het bijkomend onderzoek betrekking heeft op reeds gekende elementen, de bestreden beslissing op grond van art. 39/2 te vernietigen en het dossier terug te zenden naar verwerende partij voor bijkomend onderzoek, waarbij het ten eerste aanbevolen lijkt dat verzoekster opnieuw wordt gehoord over de bijkomende stukken, ditmaal met bijstand van een tolk die het Spaans voldoende machtig is (zie infra).

II- Tweede middelenonderdeel: de hulp van verzoekster aan dhr. Y. A. V. V. (...).

17. Verwerende partij stelt vervolgens ook geen geloof te hechten aan de verklaringen van verzoekster aangaande de persoon van dhr. Y. A. V. V. (...), gezien zij geen enkele andere naam kon vernoemen van de politiek gevangenen en de naam van de voormelde persoon ook voorkomt in de door verzoekster neergelegde klachten, hetgeen zou wijzen op het ingestudeerd karakter van het relaas van verzoekster.

Indien het relaas van verzoekster werkelijk ingestudeerd zou zijn, zou zij vanzelfsprekend geen moeite hebben om enkele namen te verzinnen. Verzoekster heeft nu eenmaal, zoals zij het verklaarde, slechts één familie van dichterbij gevolgd en voor het overige was haar rol beperkt tot het volgen van de advocaten van Foro Penal tijdens de zittingen. Verzoekster is dus behalve voor dhr. Y. A. V. V. (...) nooit de politieke gevangenen gaan bezoeken, noch heeft zij hen persoonlijk bijgestaan in de rechtbank als hun raadvrouw. Verzoekster kon bijgevolg inderdaad geen bijkomende namen geven omdat zij betrokkenen nooit heeft verdedigd. Van verzoekster die nog maar net afgestudeerd was het voorgaande jaar en nog maar ettelijke maanden aan de slag was als advocaat, waarbij zij voornamelijk de advocaten die zij ondersteunde mocht volgen om zo ervaring op te doen, kan niet worden verwacht dat zij elke politieke gevangene en hun familieleden, bijgestaan door Foro Penal met naam en toenaam kende.

Verzoekster is dus nooit naar de gevangenis gegaan om daar zich aan te melden (behalve voor dhr. Y. A. V. V. (...)) om te zeggen dat zij voor dhr. X of dhr. Y eten bij had of zij hen persoonlijk wenste te spreken. Nee, zij heeft steun willen betuigen en ging voedsel afzetten bij de gevangenis of de publieke verzamelplaatsen en overhandigde dit aan de families die zij daar aantrof. Op dat ogenblik trachtte zij de families ook wat algemene uitleg te verschaffen over de juridische procedures en de gang van zaken, zonder evenwel in detail in te gaan op de procedures van de betrokkenen, waarvan zij geenszins op de hoogte was. Zij trachtte deze mensen enkel haar steun te betuigen.

Verzoekster vermoedt echter dat de betrokken protection officer haar niet goed begreep, ingevolge de slechte vertalingen van de aanwezige tolk. Verzoekster formuleerde na ontvangst van de notities een belangrijke opmerking bij het gehoor, welke luidt als volgt (stuk 3):

"Verzoekster wenst voorafgaand in het algemeen op te merken dat zij de tolk wel terstond, maar bij nalezing tan de notities blijkt dat de tolk niet altijd de correcte vertaling gaf tan hetgeen verzoekster verklaarde."

Uw Raad zou hierop kunnen repliceren dat verzoekster bij aanvang en op het einde van het gehoor verklaarde dat zij de tolk goed verstond, hetgeen inderdaad klopt, doch essentieel is dat de tolk blijkbaar verzoekster niet goed verstond. Op verschillende ogenblikken haalde zij zelfs haar gsm boven om de vertaling te doen, hetgeen wijst op een absoluut gebrek aan professionaliteit. Wanneer verzoekster werd verweten tijdens het gehoor eens duidelijk te zijn (p. 13 notities gehoorverslag CGVS) en in de bestreden beslissing wordt gewezen op haar 'vage verklaringen', is dit een bemerking die uitsluitend te wijten is aan de slechte kwaliteit van de vertalingen. Verzoekster trachtte immers duidelijk uit te leggen dat zij weliswaar als vrijwilliger eten bracht naar de gevangenis, doch zulks vanzelfsprekend niet impliceert dat zij al die politieke gevangenen persoonlijk heeft kunnen spreken, temeer daar zij niet optrad als advocate van deze gevangenen, hetgeen zij ook steeds zo heeft verklaard! Dat verzoekster geen namen kon noemen van andere politieke gevangenen, is dus geenszins afdoende om de ware toedracht van de feiten te ontcrachten.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de ogenschijnlijk vage verklaringen van verzoekster waarbij zij enerzijds zou verklaard hebben reeds politieke gevangenen te hebben ondersteund en zij anderzijds geen namen kon noemen van gevangenen die zij had bijgestaan, benadrukt verzoekster dat zij nooit heeft verklaard bij M. T. (...) en Dr. J. P. (...) ook politiek gevangenen te hebben bijgestaan. Er wordt verwezen naar haar verklaringen op p. 13 van de notities, doch hieruit blijkt duidelijk dat zij de advocaten volgde in hun activiteiten op strafrechtelijk gebied, maar zij verklaart hier niet dat het cliënteel bestond uit politieke gevangenen:

(...)

De verklaringen waarnaar verwezen op p. 16 getuigen van de slechte kwaliteit van de vertalingen, gezien door verzoekster duidelijk werd verklaard dat zij geen advocaat kon zijn van politieke gevangenen en zij voor haar betrokkenheid bij Foro Penal wel op de hoogte was van zaken die advocaten M. (...) en P. (...) behartigden, doch deze zaken niet persé betrekking had op politieke gevangenen. Desalniettemin werd hieraan toegevoegd dat zij zouden zijn gearresteerd omwille van een politiek probleem, hetgeen volstrekt onlogisch zou zijn bij lezing van de voorgaande verklaringen en wat verzoekster ook NIET heeft verklaard:

(...)

Verzoekster verklaarde wel dat die zaken betrekking hadden op een strafrechtelijk probleem, bv. diefstal. Het mag alleszins duidelijk zijn dat de vertalingen behept zijn met allerlei fouten, waardoor het

lijkt alsof verzoekster vage verklaringen aflegde, terwijl in realiteit de tolk blijkbaar verzoekster niet goed verstond, hetgeen resulteerde in slechte vertalingen.

Het loutere feit dat verzoekster geen namen kende van andere politieke gevangenen kan dus geenszins worden aangegrepen als element om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster afgelegde verklaringen.

18. Verzoekster ontdekte per toeval een publicatie van recente datum, dd. 23 mei 2020, waarin wordt vermeld dat na volledige evacuatie van de gevangenis van 'Los Llanos (Cepella)', de gevangenis in Guanare, Portuguesa na een zwaar incident met 47 dode en 67 gewonde gevangenen, 237 gedetineerden werden overgedragen naar een andere gevangenis. Nr. 222 op de lijst is dhr. V. V. Y. A. (...) (stuk 6):

(...)

Hiermee is zwart op wit bewezen dat de naam die verzoekster opgaf, effectief in werkelijkheid een gedetineerde is, hetgeen het relaas van verzoekster bevestigt. Wat de familieleden van betrokken gevangende, dhr. V. V. Y. A. (...) betreft, antwoordde verzoekster dat zij enkel met de moeder, M. (...), had gesproken. Toch meent het CGVS deze verklaring te kunnen aanwenden om te stellen dat verzoekster in gebreke bleef om meer details te vertellen. I let spreekt voor zich dat verzoekster enkel de naam van de moeder kon geven gezien zij tevens verklaarde dat dit het enige familielid is met wie verzoekster heeft gesproken. Verzoekster ziet ook niet in hoe de familiesamenstelling van de man in kwestie relevant was en kan alleen maar herhalen dat zij 'enkel' vrijwilligster was en dus niet op de hoogte was van elk detail in het dossier van deze gevangene. Het CGVS zoekt dus vaagheden, onduidelijkheden, een ingestudeerd karakter van het asielrelaas, terwijl verzoekster duidelijke, coherente verklaringen aflegde en alle informatie heeft meegedeeld waarover zij beschikt.

Dit nieuwe clement bevestigt en ondersteunt de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekster, m.n. dat zij als vrijwilligster aan deze politieke gevangene ondersteuning heeft geboden, waarna zij vervolgens zelf het slachtoffer is geworden van vervolging door de colectivos omwille van dit politiek engagement.

19. Waar de Commissaris-generaal stelt dat het mag verbazen dat verzoekster het incident met de bewaker dat plaatsvond voor het huis van haar zus niet heeft vermeld tijdens de voorafgaande vragenlijst bij DVZ, klopt het weliswaar dat zij niet in extenso heeft toegelicht hoe de problemen zich hebben voorgedaan, doch een vaststaand feit is wel dat zij verweeze naar de problemen. Bovendien verklaarde zij op het einde "opnieuw wordt ik aangemaand om te stoppen met mijn activiteiten anders gouden %e mij doden". Een van deze aanmaningen was afkomstig van de betrokken ambtenaar. Dat dit niet in geuren en kleuren werd toegelicht, is louter te wijten aan het feit dat verzoekster slechts heel kort de tijd kreeg deze problemen toe te lichten en haar mondeling werd toegelicht dat zij vervolgens nog de kans zou krijgen alle details toe te lichten. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat het incident niet zou hebben plaatsgevonden.

20. Wat de door verzoekster ingediende klachten betreft, gaat de Commissaris-generaal hier amper op in en beperkt hij zich tot de stelling dat dit slechts een neerschrijven betreft van de door verzoekster afgelegde verklaringen en dat Venezolaanse 'officiële' documenten op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsing bekomen kunnen worden.

Verzoekster ontkent met klem dat zij deze documenten op niet-reguliere wijze zou hebben verkregen en acht het als advocaat dan ook een ware aantijging als zou zij gebruik hebben gemaakt van valse stukken die door corruptie zijn verkregen, gezien de corruptie net één van de zaken is waartegen verzoekster manifesteerde en waarvoor zij haar steun betuigde aan de politieke gevangenen! Bovendien is het duidelijk dat de Commissaris-Generaal zich beroept op een standaardmotivering, zonder in concreto aan te tonen dat deze klachten, die in origineel zijn neergelegd, effectief vervalst zouden zijn, bv. doordat een stempel of gegevens in de klacht niet overeen zou stemmen met de gebruikelijke PV's, dat de lay-out anders zou zijn, dat het een kopie zou betreffen, etc., hetgeen echter NIET het geval is. Verzoekster wenst hier dan ook blijvend gebruik van te maken als element in de ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Gezien deze stukken een belangrijke invloed hebben op de eindbeslissing vordert verzoekster conform art. 23 procedurereglement RvV dat op gepaste wijze rekening gehouden wordt met de bewijskracht ervan. Het klopt weliswaar dat de politiediensten n.a.v. misdrijven de klacht noteren op verzoek van degene die claimt het slachtoffer te zijn, doch dit is in België toch niet anders? Gelet op het hoge niveau van corruptie in het land, waarvan de Commissaris-generaal duidelijk op de hoogte is, behoeft het weinig verwondering dat er met deze klacht verder niets gedaan is. Indien dat wel het geval zou zijn en de Venezolaanse overheid in staat is daadkrachtig op te treden tegen de colectivos en haar burgers bescherming te verlenen, dan zou verzoekster misschien niet haar land van oorsprong noodgedwongen moeten hebben verlaten.

Verzoekster heeft dus getracht de bescherming van de autoriteiten van haar land in te roepen, doch kreeg helaas niet de bescherming die zij nodig had. Dat zij dus geen verdere documenten kan voorleggen – helaas leveren colectivos ook geen schriftelijk bewijs af van de gewelddaden die zij plegen – kan verzoekster opnieuw in alle redelijkheid niet worden verweten.

De problemen van verzoekster zijn afdoende bewezen en zij verdient hierdoor internationale bescherming overeenkomstig art. 48/3 Vw.

III. Derde middelenonderdeel: de steun van verzoekster aan de oppositie

21. De Commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat niet in twijfel wordt getrokken dat verzoekster heeft geprotesteerd tegen het regime en in Mérida deelnam aan activiteiten van Movimiento Liberation 23, doch meent dat verzoekster niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij omwille hiervan werd vervolgd.

Het is treffend dat het CGVS in haar beslissing stelt dat er inderdaad sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering en hierbij verwijst naar het specifiek profiel van een aantal personen, waaronder ook studentenleiders. Verzoekster nam toen ook deel aan protesten die werden georganiseerd voor de universiteit en waarbij zelfs professoren deelnamen, met wie zij in hoge mate betrokken was. Daar verzoekster betrokken was bij Movimiento Liberation 23 en steun bood aan studenten die werden lastiggevallen door politieke steunbetuigingen aan de oppositie van het regime aan de macht, behoort zij wel degelijk tot de categorie van personen die worden gevisieerd door de Venezolaanse overheid, hetgeen nog wordt versterkt door verzoeksters betrokkenheid met politieke gevangenen en haar functie als advocaat, wiens functie toch bij uitstek verdedigers van mensenrechten zijn. Het is frappant te lezen dat de Commissaris-generaal enerzijds verwijst naar het feit dat o.a. verdedigers van mensenrechten door hun specifiek profiel een reële kans op vervolging lopen, terwijl verzoekster advocaat is en aan die hoedanigheid niet wordt getwijfeld. Hoe kan de Commissaris-generaal dan in redelijkheid tot de conclusie komen dat verzoekster niet gevisieerd zou worden? Door samen met de advocaten te verschijnen in rechtbanken ter verdediging van de politieke gevangene en openlijk haar engagement voor Foro Penal te tonen, is er wel degelijk enige ruchtbaarheid van verzoeksters' opinie ten overstaan van de overheid. Het feit dat zij op een foto tijdens een manifestatie te zien is met de ex-burgemeester van Libertador, dhr. Carlos Garcia, en met vertegenwoordigers van de mensenrechtenorganisatie Foro Penal verhoogt uiteraard het risico dat de Venezolaanse overheid wel degelijk in kennis is van de steun van verzoekster aan de oppositie en is de kans dat zij bij terugkeer hierdoor verdere problemen ondervindt zeer reëel.

Verzoekster verklaarde dat zij verschillende keren fysiek is aangevallen door de Tupamaros, aanhangers van het regime, waartegen verzoekster protesteerde en waarvan zij tal van foto's bijbracht na het interview. Verzoekster verbleef toen in de residentie Alberto Carnivale waar ook verschillende leden van de Tupamaros aanwezig waren. Zij zagen dus dat verzoekster mee protesteerden en zijn haar beginnen lastigvallen omwille hiervan. Waar de Commissaris-generaal er blijkbaar vanuit gaat dat zij niet fysiek werd aangevallen, ondanks dat verzoekster verklaarde met een mes te zijn achtervolgd, dat men heeft getracht haar aan haar viool te trekken tot de koorden losbraken, is dit wel degelijk ernstig fysiek geweld, dat zich maar liefst 5 keer heeft voorgedaan.

Ook na haar terugkeer naar Guanare heeft verzoekster verschillende malen deelgenomen aan protesten. Omwille van dit politiek engagement en openlijke afkeer tegen het regime kon verzoekster ook geen advocatenkantoor vinden waar zij zou worden betaald voor haar diensten, gezien men telkens zag dat zij openlijk tegen het regime gekeerd was. Wegens haar politieke voorkeur werd het verzoekster quasi onmogelijk gemaakt om haar job te kunnen uitoefenen, zodat zij naderhand heeft aangeboden politieke gevangenen op vrijwillige basis te ondersteunen, met alle verdere problemen tot gevolg.

Wat de foto's betreft van de protesten, waarbij verzoekster niet op elke foto zelf te zien is, is zij bereid haar gsm voor te leggen, zodat kan worden nagegaan dat deze foto's wel degelijk met haar toestel getrokken zijn (zoals zij overigens verklaarde in een e-mail met bijgevoegde foto's die na het gehoor werd verzonden, stuk 4)- Art. 48/6, §1, 4dt lid voorziet in de mogelijkheid voor het CGVS om elementen voor te leggen, wat ook de drager is. Ook een gsm kan dus worden voorgelegd ter staving⁶.

Desnoods, indien deze informatie noodzakelijk is om over het dossier te kunnen beslissen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en dient het dossier op grond van art. 39/2 Vw. opnieuw te worden overgemaakt aan het CGVS voor verder onderzoek.

IV. Besluit eerste middel:

Het eerste middel is gegrond en dienvolgens dient in hoofddorde verzoekers' vluchtelingenstatus te worden erkend conform art. 48/3 Vw. De bestreden beslissing is in strijd met voormeld artikel, alsook met art. 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; art. 3 EVRM en art. I.A.2. van

het Vluchtelingenverdrag, gezien zij het slachtoffer is van vervolging wegens haar politieke overtuiging en haar internationale bescherming, waarop zij recht heeft, wordt ontzegd door de bestreden beslissing. Wegens het onzorgvuldig onderzoek in strijd met art. 48/6 Vw. en art. 26 van het procedurereglement, alsook met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dient, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd met terugzending van het dossier naar het CGVS conform art. 39/76 Vw., dan wel 39/2 Vw.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht dit als volgt toe:

“22. Verzoekster verwees al naar de gebrekkige vertaling, waardoor haar ten onrechte wordt verweten vage, weinig overtuigende verklaringen te hebben afgelegd.

Daarnaast zal Uw Raad bij lezing van de notities kunnen vaststellen dat verzoekster aangaande het indienen van de klachten – een belangrijk onderdeel van haar relaas – de mond werd gesnoerd en geen enkele kans werd geboden om de nodige toelichting hierbij te geven (p. 16 notities gehoorverslag):

(...)

Verzoekster heeft dus niet de kans gekregen om haar problemen toe te lichten, hetgeen getuigt van een manifest gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van het CGVS. Gezien er weinig geloof wordt gehecht aan de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd bij de politie, is het manifest tegenstrijdig dat zij niet de kans kreeg hierover meer informatie te verstrekken. Vanzelfsprekend wordt er standaard op het einde van het gehoor gevraagd of verzoekster nog iets toe te voegen heeft, maar het is uiteraard begrijpelijk, gelet op de stress die gepaard gaat met zo een gehoor en de manier waarop de protection officer verzoekster heeft onderbroken, dat zij niet durfde dit onderwerp opnieuw aan te kaarten.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd en minstens dient het dossier opnieuw te worden verwezen naar het CGVS op grond van art. 39/2 Vw. zodat opnieuw een gehoor kan worden georganiseerd, met bijstand van een kundige tolk en de nodige ruimte om haar hele asielaanvraag te kunnen vertellen, alsook toelichting geven bij de foto's en documenten die naderhand nog door verzoekster werden bijgebracht om haar relaas extra te ondersteunen.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zij onderbouwt dit als volgt:

“23. Verzoekster stelt vast dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt aangenomen dat zij een aantal keer heeft geprotesteerd tegen het regime. Zo is verzoekster op een foto te zien met dhr. Carlos Garcia, ex-burgemeester van de gemeente Libertador in Mérida en opvoerder van president Nicolas Maduro. Tevens heeft zij zich openlijk geëngageerd bij Foro Penal en legt zij foto's voor waaruit zulks blijkt. Verzoeksters profiel reikt dus verder dan een loutere sympatisant of lid van een politieke oppositiepartij.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing evenwel plots gesteld dat verzoekster slechts beperkte steun aan de oppositie bood en wordt verwezen naar landeninformatie van Venezuela waaruit zou blijken dat enkel personen wiens activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Onder meer wordt ook verwezen naar professoren die deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van universiteiten, waarbij verzoekster ook persoonlijk aanwezig was, alsook wordt verwezen naar 'verdedigers van mensenrechten', waartoe verzoekster als advocaat ongetwijfeld behoort, minstens als vrijwilliger bij Foro Penal. De Commissaris-generaal die geenszins ontkent dat verzoekster advocaat is en bovendien wél geloof hecht aan het feit dat zij deelnam aan manifestaties tegen het regime aan de macht, gaat hiermee volledig voorbij aan het specifieke profiel van verzoekster. Het is manifest tegenstrijdig enerzijds te stellen dat o.a. verdedigers van mensenrechten wegens hun specifiek profiel worden geïdentificeerd door de Venezolaanse overheid en anderzijds te besluiten dat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat verzoekster niet zichtbaar of bekend zou zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Haar betrokkenheid bij Foro Penal en het feit dat zij klachten indiende tegen de colectivos verhogen vanzelfsprekend deze zichtbaarheid van verzoekster. Het klopt dus geenszins dat verzoekster als loutere sympatisant van de oppositie geen problemen zou ondervinden bij haar eventuele terugkeer. Omwille van dit specifieke profiel riskeert verzoekster bij terugkeer te worden geïdentificeerd door de Venezolaanse overheid.

Verzoekster komt minstens in aanmerking voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd en verzoekster vordert in zeer ondergeschikte orde minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- opmerkingen van verzoekster over de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3);
- een begeleidend schrijven bij foto's en video's na het persoonlijk onderhoud (stuk 4);
- screenshots van publicaties van J. J. T. R., de regiocoördinator van Foro Penal, op sociale media (stuk 5);
- een internetpublicatie "*Lista de traslado de reclusos desde el cepella hasta puente Ayala*" van Una Ventana a la libertad (stuk 6).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een brief van ambassadeur Mary Ponte (stuk 7), eigen publicaties op sociale media (stuk 8) en een bericht op Instagram waarin zij contact opneemt met Alfredo Romero van Foro Penal (stuk 9) als nieuwe stavingstukken neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoekster in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij haar land van herkomst, Venezuela, verlaten heeft na een reeks incidenten in de periode van februari tot eind april 2019 waarbij zij persoonlijk zou zijn geïdende door de Venezolaanse autoriteiten en daaraan gelieerde *colectivos* omwille van haar activisme bij de mensenrechtenorganisatie Foro Penal ten behoeve van politiek gevangenen en hun families.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeksters vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van haar werkzaamheden voor Foro Penal, die nochtans aan de basis zouden hebben gelegen van haar problemen met de autoriteiten en de *colectivos*. In de bestreden beslissing zet de commissaris-generaal hierover terecht het volgende uiteen:

"Vooreerst gevraagd of u zich officieel heeft geregistreerd bij Foro Penal als zijnde advocaat, antwoordde u negatief om hierna vaagweg te stellen dat u zich wel heeft geregistreerd op het online forum van de organisatie (CGVS, p.13). Gevraagd of u een bewijs heeft van uw online registratie, antwoordde u opnieuw onduidelijk dat er verschillende evenementen online geregistreerd staan met u als vrijwilliger (CGVS, p.13). Gevraagd om duidelijk te zijn en te zeggen of u ja dan neen officieel bent geregistreerd bij Foro Penal als zijnde advocaat, repliceerde u dat u niet bent geregistreerd als advocaat, dat u geen enkele zaak heeft behandeld als advocaat, maar dat u wel bent geregistreerd als activist (CGVS, p.13). Gevraagd wat u daarmee bedoelt, stelde u dat u als activist mensen hielp, niet als advocaat maar als activist (CGVS, p.13). Nogmaals gevraagd of uw naam ja dan neen geregistreerd staat bij Foro Penal, antwoordde u positief (CGVS, p.13). Gevraagd naar bewijs daarvan, stelde u dat u daar een mail van heeft met een code (CGVS, p.13). Er werd u gevraagd die mail aan het CGVS over te maken, wat u tot op heden evenwel niet heeft gedaan. Overigens lijkt het erop dat u bedoelt dat u bent geregistreerd in de mailinglijst van de organisatie, wat evenwel geen bewijs is voor de hulp die u zou hebben geboden aan Foro Penal. Voorts gevraagd of uw naam op hun website staat vermeld, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat u maar een korte periode met hen heeft samengewerkt (CGVS, p.14). Wel verwees u naar één van de drie foto's die werden genomen tijdens de voorstelling van een documentaire van Foro Penal op 26 april 2019 op de universiteit van Guanare over de slachtoffers van het regime in Venezuela en de hulp die Foro Penal tot nu toe aan hen heeft kunnen bieden (CGVS, p. 12 en p.14). Op de foto staat u met J. J. T. R. (...) en andere advocaten en

sympathisanten (CGVS, p.14 en zie stuk 12). De drie foto's tonen hoogstens aan dat u aanwezig was bij voornoemde bijeenkomst maar zijn geen bewijs voor uw activisme binnen Foro Penal. Voorts legde u twee uitnodigingen neer voor evenementen van Foro Penal die u per mail werden verstuurd op 24 augustus 2019 en 5 september 2019, aldus ná uw vertrek uit Venezuela (zie stuk 14). U stelde zelf dat die mails worden gestuurd naar elke persoon die is geregistreerd bij Foro Penal (CGVS, p.15). Ook hieruit blijkt niet dat u zich in Venezuela actief heeft ingezet voor de verdediging van politieke gevangenen en hun familieleden. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog een heleboel afbeeldingen door naar het CGVS (zie stuk 15), waaronder een poster van Foro Penal met daaronder uw naam en de tekst "Ten dienste van het Venezolaanse volk. Iedereen heeft recht op verdediging" ("Al servicio del pueblo venezolano. Toda persona tiene derecho a la Defensa"). Het lijkt een (ongedateerde) post op sociale media van uzelf maar bewijst evenmin dat u zich effectief actief heeft ingezet voor Foro Penal. Hetzelfde kan worden gezegd over de twee posts op sociale media van J. J. T. L. (...), waaronder de foto van de bijeenkomst van 26 april 2019 waarop u te zien bent en die u al neerlegde (zie stuk 15). Later tijdens het gehoor nog eens gevraagd naar een bevestiging van Foro Penal dat u hen heeft geholpen, stelde u er geen te hebben (CGVS, p.15). U legde uit dat u het had gevraagd aan de coördinator maar dat hij zei dat u maar kort met hen had samengewerkt en dat de voorzitter van Foro Penal, Alfredo Romero, ook te kennen had gegeven dat ze geen verklaringen opstellen, noch voor activisten, noch voor advocaten. U voegde daaraan toe dat dat antwoord van J. J. T. L. (...) op een andere gsm stond, dat de simkaart van die gsm stuk raakte en u daardoor documenten bent verloren (CGVS, p.15). Deze uitleg ondermijnt evenwel verder de geloofwaardigheid van het door u beschreven contact met Foro Penal."

Verzoekster betwist in het eerste middel dat zij onduidelijk zou zijn geweest over haar registratie bij Foro Penal. Zij betoogt dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij nooit heeft gesteld dat zij als advocaat geregistreerd stond, maar enkel als "sympatisant", en dat zij zich tevens registreerde voor deelname aan evenementen, waarvan zij na het persoonlijk onderhoud nog een bewijs voorlegde. Dit toont volgens haar minstens haar betrokkenheid bij de organisatie aan en betreft alleszins reeds een begin van bewijs. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster verklaard heeft dat zij bij Foro Penal geregistreerd staat als activist en dat zij als bewijs daarvan over een mail met een code beschikt, doch dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) om deze mail over te maken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Het feit dat verzoekster zich registreerde voor deelname aan evenementen georganiseerd door Foro Penal en daar dientengevolge voor werd uitgenodigd kan hoogstens doen blijken van haar interesse in deze organisatie en haar werkzaamheden, doch toont niet aan dat zij als activiste in naam van deze organisatie bijstand verleend heeft aan politieke gevangenen en hun familieleden. In tegenstelling tot wat verzoekster mag vinden, kan haar vermeend activisme geenszins worden afgeleid uit haar loutere aanwezigheid bij de voorstelling van een documentaire van Foro Penal op 26 april 2019, te meer nu zij zelf verklaarde dat eigenlijk heel het dorp daarbij aanwezig was (*ibid.*, p. 15).

Wat betreft de e-mail van *Voluntarios x Venezuela* (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 16), stelt de Raad vast dat uit de vrije vertaling van deze mail die is opgenomen in het eerste middel van het verzoekschrift blijkt dat het om een automatisch gegenereerde boodschap gaat waarin personen die zich online hebben aangesloten bij het betreffende netwerk van vrijwilligers worden bedankt en aangespoord om informatie over humanitaire hulp in Venezuela verder te verspreiden en zelf via sociale media naambekendheid te geven aan het netwerk en mensen toe te voegen. Uit deze mail kan aldus worden opgemaakt dat verzoekster zich geregistreerd heeft bij deze organisatie, doch dit doet niet blijken van "een duidelijk politiek engagement" van harentwege, zoals zij in haar verzoekschrift betoogt. Evenmin kan dit stuk dienen ter ondersteuning van verzoeksters verklaringen in dit verband.

In zoverre verzoekster met de bij het verzoekschrift gevoegde sociale mediaberichten van de regio-coördinator van Foro Penal (stukkenbundel verzoekster, stuk 5) wenst aan te tonen dat men perfect vrijwilliger kan zijn bij deze organisatie zonder als dusdanig digitaal geregistreerd te staan, gaat zij eraan voorbij – het weze herhaald – dat zij verklaard heeft als activiste te zijn geregistreerd. Bovendien verklaart zij niet louter te zijn ingegaan op een algemene oproep op sociale media om deel te nemen aan een inzamelactie ten voordele van gedetineerden, maar actief contact te hebben opgenomen met de regio-coördinator en haar juridische diensten te hebben aangeboden. Het is ook in het kader van de persoonlijke bijstand die zij aan politieke gevangenen en hun families zou hebben verleend dat zij onder meer eten zou hebben gebracht (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Voormelde sociale mediaberichten zijn dan ook niet dienstig.

Ook de foto's waarop verzoekster tijdens een manifestatie en voormelde voorstelling van 26 april 2019 te zien is in aanwezigheid van de regio-coördinator van Foro Penal vormen geen bewijs van de door haar voorgehouden actieve betrokkenheid bij de organisatie. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot de berichten van Foro Penal die verzoekster heeft gedeeld op de sociale media en haar bericht op Instagram waarin zij contact tracht op te nemen met de voorzitter van de organisatie (stukkenbundel verzoekster, stuk 8 en 9), nog daargelaten de vaststelling dat deze berichten niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en niet vergezeld gaan van een aanvullende nota.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen, kan verzoekster niet worden bijgetreden in haar betoog in het eerste middel dat zij minstens een begin van bewijs heeft voorgelegd van haar activisme voor Foro Penal en dat het desgevallend aan het CGVS toekomt om, overeenkomstig de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, contact op te nemen met deze organisatie of de regio-coördinator om navraag te doen over haar betrokkenheid als vrijwilligster. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle voor zijn verzoek relevante elementen voor te leggen en om de verklaringen met betrekking tot de kern van zijn relaas te staven middels documentair of ander bewijs. *In casu* blijft verzoekster wat dat betreft in gebreke waar zij aangeeft over een bewijs te beschikken dat zij als activiste geregistreerd staat bij Foro Penal, maar nalaat het stuk in kwestie neer te leggen. Overigens geeft verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat zij zelf reeds een bericht gestuurd heeft naar de regio-coördinator van Foro Penal om een bevestiging van haar betrokkenheid bij de organisatie te verkrijgen, maar dat die geantwoord heeft dat zij maar kort met hen heeft samengewerkt en dat de voorzitter geen verklaringen opstelt, noch voor activisten noch voor advocaten. Haar verklaring dat dit antwoord op een andere gsm stond en de kaart van die gsm is stukgegaan waardoor zij al haar berichten verloren is, is een loutere bewering die niet kan overtuigen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Het is niet de taak van het CGVS noch van de Raad om dergelijke lacunes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen. Bijgevolg kan niet worden ingegaan op haar vraag om het CGVS te bevelen bijkomend onderzoek te verrichten met het oog op het verkrijgen van bewijs van haar verklaringen. De verwijzing naar arresten van de Raad in dit verband is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Daargelaten het vastgesteld gebrek aan bewijs, dient te worden gewezen op het feit dat verzoekster ook doorheen haar verklaringen niet kan overtuigen wat betreft haar beweerde activisme bij Foro Penal. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Verder gevraagd heel concreet te vertellen wie u juist heeft geholpen, welke familieleden van welke politieke gevangenen en hoe jullie contact hadden met elkaar etc., sprak u over uw geplande bezoek aan Y. A. V. V. (...) in detentiecentrum 41 op 5 april 2019 en over de bewaker die u toen tegenhield (CGVS, p.14). U erop gewezen dat dat te maken heeft met uw vluchtmotieven en gevraagd zeer concreet andere voorbeelden te geven van zaken die u heeft gedaan voor Foro Penal, antwoordde u kort dat u eten gaf aan twaalf gevangenen die opgesloten zaten (CGVS, p.14). Gevraagd meer uitleg te geven over hoe u dat deed en wanneer, repliceerde u dat J. J. T. L. (...) u had gezegd dat u vrij was om hulp te bieden, dat u dan naar de rechtbank ging en met familieleden sprak van eender welke politieke gevangene, over wat er met hen was gebeurd, aan welke manifestaties ze hadden deelgenomen en waar die personen waren (CGVS, p.14). Gevraagd met welke families van welke politieke gevangenen u contact had, kwam u niet verder dan te stellen dat u contact had met Y. A. V. V. (...) en zijn familie (CGVS, p.15). Gevraagd met wie nog, repliceerde u dat u met nog vele anderen contact had maar dat u zich hun namen niet kan herinneren. U legde uit dat u de familieleden probeerde te kalmeren, basisinformatie gaf maar geen namen vroeg daar u hen niet officieel verdedigde als advocaat (CGVS, p.15 en zie ook stuk 20). Het is evenwel geenszins aannemelijk dat als u zich sinds februari 2019 effectief inzette voor Foro Penal, u geen enkele andere politieke gevangene bij naam kon noemen. Verder nog gevraagd hoe de familieleden van Y. A. V. V. (...) heten die u heeft gesproken, repliceerde u dat enkel zijn moeder daar was en dat zij M. (...) heette om hieraan toe te voegen dat u het niet zo goed weet en te stellen dat als je hun advocaat niet bent, ze ook niet zoveel aandacht besteden aan u (CGVS, p.15). Ook aangaande informatie over de familieleden van de enige politieke gevangene die u zich herinnerde, bleef u aldus in gebreke.

Ter zake dient er nog opgemerkt te worden dat u verklaarde na uw terugkeer naar Guanare begin 2019 en vóór uw activisme voor Foro Penal, ook al politieke gevangenen te hebben geholpen samen met de

twee advocaten bij wie u als vrijwilliger in dienst was (CGVS, p.13 en p.16). Gevraagd welke gevangenen u toen had geholpen, kwam u niet verder dan te stellen dat u toen geen enkele zaak had behandeld maar dat u wel op de hoogte was van verschillende zaken (CGVS, p.16).

Dat u enkel en alleen de naam kon geven van Y. A. V. V. (...), de persoon die ook bij naam wordt vermeld in één van de door u neergelegde klachten, wijst op het ingestudeerde karakter van uw relaas. Van u die zegt vervolgd te zijn geweest omwille van uw bijstand aan slachtoffers van willekeurige detentie en hun familie, mag immers worden verwacht dat u spontaan en gedetailleerd zou kunnen vertellen over deze personen. Uw zeer vage verklaringen weten dan ook niet te overtuigen."

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoekster verklaard heeft dat zij in het kader van haar inzet voor Foro Penal "*slechts één familie van dichterbij gevolgd*" heeft en dat haar rol voor het overige beperkt was tot het volgen van de advocaten van Foro Penal tijdens de zittingen. Haar tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd om nadere uitleg over de hulp die zij aan familieleden van gevangenen bood, stelde verzoekster onder meer als volgt: "*Ik besloot dan vanaf 1 februari te helpen. Ik ging heel de week naar de rechtbank en sprak daar met de familieleden van eender welke politieke gevangene en daar sprak ik met hem over wat er was gebeurd, aan welke manifestatie hij had deelgenomen en waar die persoon was.*" (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster rechtstreeks contact had met de familieleden van meerdere gevangenen en dat zij het in deze gesprekken concreet had over de persoonlijke situatie van de betrokkenen. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen waar zij in het eerste middel suggereert dat haar rol beperkt is gebleven tot loutere steunbetuiging aan de families en het verschaffen van algemene uitleg over de juridische procedures zonder in detail in te gaan op de procedures van de betrokkenen. Overigens merkt de Raad op dat verzoekster in haar opmerkingen over de notities van haar persoonlijk onderhoud toelicht dat "*zij de familieleden inlichtte over de situatie van de politiek gevangene en zij de politiek gevangene enkel in opdracht van advocaten simpele boodschappen doorgaf, zoals bv. de datum van de zitting op de rechtbank*", wat andermaal duidt op een persoonlijk en individueel contact met de politieke gevangenen en hun familieleden (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 20). De omstandigheid dat zij nooit politieke gevangenen in de rechtbank heeft bijgestaan als hun raadsvrouw neemt niet weg dat verzoekster blijkens haar verklaringen op het CGVS rechtstreeks en persoonlijk contact heeft gehad met de familieleden van meerdere gevangenen. Dat zij desalniettemin slechts één van hen bij naam kan noemen acht ook de Raad niet aannemelijk. Haar gebrek aan ervaring als pas afgestudeerde advocaat kan in dezen geen verschooning bieden.

Verzoekster kan verder niet overtuigen waar zij in het eerste middel betoogt dat zij vermoedt dat de dossierbehandelaar haar niet goed begrepen heeft en zij de schuld hiervoor in de schoenen tracht te schuiven van de bij haar persoonlijk onderhoud aanwezige tolk. Zo beweert verzoekster dat waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangemaand werd duidelijk te zijn en in de bestreden beslissing gewezen wordt op 'vage verklaringen', dit uitsluitend te wijten is aan de slechte kwaliteit van de vertalingen. Tevens beweert zij nooit te hebben verklaard ook politieke gevangenen te hebben bijgestaan tijdens haar werk voor twee advocaten, noch dat de zaken waarvan zij toen op de hoogte was mensen betroffen die werden gearresteerd omwille van een politiek probleem, zoals kan worden gelezen op pagina 16 van de notities van haar persoonlijk onderhoud. Volgens verzoekster verklaarde zij wel dat die zaken betrekking hadden op een strafrechtelijk probleem, bijvoorbeeld diefstal. De Raad stelt vast dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren bij de notities van haar persoonlijk onderhoud, zoals zij ook zelf aangeeft in haar verzoekschrift. Echter blijkt geen van de gemaakte opmerkingen van enige invloed te zijn op de relevante vaststellingen van de bestreden beslissing (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 20). De Raad wijst verzoekster erop dat zij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, tweede zin, van de Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met het deel van de notities van het persoonlijk onderhoud waarover zij voor het nemen van de bestreden beslissing geen opmerkingen heeft gemaakt. Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift nieuwe correcties tracht aan te brengen aan haar verklaringen zoals die weergegeven worden in de notities van haar persoonlijk onderhoud, is haar betoog louter *post factum* en bijgevolg niet dienstig. Dit geldt eveneens voor haar opmerking in het eerste middel dat de tolk op verschillende ogenblikken haar gsm bovenhaalde om de vertaling te doen. De Raad besluit dat de in de bestreden beslissing weerhouden vaagheden en inconsistenties in verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar activiteiten voor Foro Penal uitsluitend voor rekening van verzoekster zijn.

De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde lijst met namen van gedetineerden die werden overgedragen naar een andere gevangenis (stukkenbundel verzoekster, stuk 6) is niet dienstig om de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden activisme voor Foro Penal te herstellen. Uit het feit dat op deze lijst de naam staat van de gedetineerde die verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud

heeft genoemd blijkt niet dat zij met deze persoon of diens familie daadwerkelijk persoonlijk contact heeft gehad in haar hoedanigheid van vrijwilligster bij Foro Penal. Verzoekster voert nog aan dat het voor zich spreekt dat zij enkel de naam van de moeder van deze gedetineerde kon geven gezien zij tevens verklaarde dat dit het enige familielid is met wie zij gesproken heeft. Deze uitleg kan niet overtuigen, mede gelet op haar verklaring contact te hebben gehad met de familie van betrokkene (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij na haar afstuderen als advocaat hulp heeft verleend aan politieke gevangenen in haar hoedanigheid van mensenrechtenactiviste bij Foro Penal, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar beweerde problemen die zij omwille van haar activisme zou hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten en de *colectivos*.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij omwille van haar activisme zou hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten en de *colectivos*, blijkt eens te meer uit de vaststelling dat verzoekster geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de data van de door haar aangehaalde feiten. Zo verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat zij op 10 februari 2019 werd klem gereden door een aantal leden van de *colectivos* (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Luidens haar verklaringen op het CGVS vond dit incident evenwel op 9 februari 2019 plaats en heeft zij naar aanleiding hiervan de volgende dag klacht willen indienen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15 en 16). Tevens verklaarde verzoekster bij de DVZ dat het incident waarbij zij bij haar bezoek aan een gevangene werd tegengehouden door een bewaker op 8 april 2019 plaatsvond, terwijl dit volgens haar verklaringen bij het CGVS op 5 april 2019 gebeurde (*ibid.*, p. 16). De aanval door drie leden van de *Tupamaros* waarbij haar afstudeerring zou zijn gestolen vond volgens verzoeksters verklaringen afgelegd bij de DVZ op 25 april 2019 plaats, doch situeerde zij op het CGVS op 26 april 2019 (*ibid.*, p. 16). Volgens de klacht die zij naar aanleiding van dit laatste incident zou hebben neergelegd vond het op 25 april 2019 plaats (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 9). Verzoekster verklaarde bij DVZ over dit incident bovendien dat de *Tupamaros* haar opnieuw aanmaanden om te stoppen met haar activiteiten en dat ze haar anders zouden doden. Hiervan maakte zij geen melding op het CGVS. Sterker nog, verzoekster bevestigde op het CGVS dat het om een diefstal ging, die haar het leven had gekost indien ze haar ring niet had afgegeven en dat dit incident niets te maken had met de andere incidenten waarvan ze melding maakte. Indien verzoekster toen daadwerkelijk met de dood werd bedreigd omwille van haar activiteiten voor Foro Penal, mag worden verwacht dat zij dit op het CGVS ook zou hebben aangegeven, *quod non* (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en 17). Overigens staat ook in de klacht die verzoekster naar aanleiding van dit incident zou hebben ingediend nergens vermeld dat zij doodsb bedreigingen ontving in verband met haar activiteiten voor Foro Penal (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 9).

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft verzoekster het incident van 27 april 2019 waarbij zij dicht bij het huis van haar zus in Guanare geconfronteerd zou zijn met de gevangenisbewaker die haar eerder zou hebben tegengehouden niet aangehaald bij de DVZ (adm. doss., stuk 7, vragenlijst). Nochtans was het blijkens de verklaringen die zij aflegde op het CGVS de gebeurtenis die maakte dat zij dezelfde dag nog haar land van herkomst verliet (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Waar verzoekster in het eerste middel tegenwerpt dat zij bij de DVZ wel verwezen heeft naar haar problemen doch "*niet in extenso heeft toegelicht hoe de problemen zich hebben voorgedaan*" en dit wijt aan het feit dat zij "*slechts heel kort de tijd kreeg deze problemen toe te lichten en haar mondeling werd toegelicht dat zij vervolgens nog de kans zou krijgen alle details toe te lichten*", wijst de Raad erop dat verzoekster bij de DVZ werd gevraagd een kort doch volledig overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot de vlucht uit haar land van herkomst. Aldus mocht minstens van haar worden verwacht dat zij melding zou hebben gemaakt van het incident dat zich voordeed op de dag van het door haar voorgehouden vertrek en dat hier blijkens haar latere verklaringen op het CGVS rechtstreeks de aanleiding toe was. Verzoekster beweert in het eerste middel louter *post factum* dat "*één van deze aanmaningen (...) afkomstig (was) van de betrokken ambtenaar*" waar zij bij de DVZ verklaarde dat zij opnieuw werd aangemaand om te stoppen met haar activiteiten omdat zij anders zou worden gedood. De vragenlijst in het administratief dossier laat geen andere interpretatie toe dan dat die laatste verklaring uitsluitend betrekking heeft op het eerdere incident waarbij enkele leden van de *Tupamaros* verzoeksters advocatenring stalen (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5).

Wat betreft verzoeksters deelname aan anti-regeringsprotesten en haar lidmaatschap van een studentenbeweging die de oppositie steunt, wordt in de bestreden beslissing verder op goede gronden gemotiveerd als volgt:

"Verder stelde u in Venezuela tussen 2013 en 2019 aan vijftien à twintig antiregeringsprotesten te hebben deelgenomen (CGVS, p. 13). U stelde voorts dat u zich in 2015, het tweede jaar van uw universitaire studies, aansloot bij Movimiento Liberación 23, een studentenbeweging die de politieke oppositie in Venezuela steunt (CGVS, p.9-10). U stelde dat jullie protestplakaten maakten, protesteerden tegen het geweld van het regime en met de rector van de universiteit spraken na arrestaties van studenten (CGVS, p.10-11). U zou eveneens hebben deelgenomen aan een hongerstaking (CGVS, p.11). Daarnaast organiseerde de studentenbeweging ook niet-politieke activiteiten zoals zomercursussen en evaluaties van professoren (CGVS, p.10). Gevraagd of u na uw afstuderen in 2018 nog actief was bij Liberación 23, antwoordde u dat u nadien nog naar het studiecentrum ging om te kijken of u studenten kon helpen, zowel met praktische zaken aangaande hun studies, als het verlenen van juridisch advies (CGVS, p.10).

Ter ondersteuning van uw lidmaatschap bij Movimiento Liberación 23 legde u een gesolliciteerd attest van de studentenbeweging neer. Op de DVZ legde u twee foto's neer van colectivos die het protest van 23 januari 2019 in Guanare wilden verstoren. U verklaarde de twee foto's zelf te hebben getrokken (CGVS, p.11). Gevraagd naar foto's van manifestaties waarop u wel te zien bent, repliceerde u die niet meer te hebben daar die op een andere gsm stonden en u vaak van gsm veranderde (CGVS, p.12). Gevraagd of andere personen foto's hebben van u tijdens de manifestaties, antwoordde u vaagweg dat dat zou kunnen en voegde daaraan toe dat u op Facebook een foto heeft van u en Carlos Garcia, ex-burgemeester van de gemeente Libertador in Mérida en opposant van president Nicolás Maduro (CGVS, p.12). Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS stuurde u nog verschillende afbeeldingen, foto's en filmpjes door van antiregeringsprotesten. Op enkele van de foto's die werden genomen tijdens protesten bent u te zien. Op één foto poseert u inderdaad met Carlos Garcia. Op twee van de filmpjes bent u duidelijk te zien. Dat u een aantal keer heeft geprotesteerd tegen het regime en dat u in Mérida deelnam aan activiteiten van Movimiento Liberación 23 wordt op zich niet in twijfel getrokken. Wél heeft u niet aannemelijk gemaakt omwille hiervan vervolgd te worden in uw land.

Vooreerst dient ter zake opgemerkt te worden dat u op de DVZ heeft verklaard dat uw lidmaatschap van de studentenbeweging geen verband houdt met uw vrees bij een terugkeer (Vragenlijst CGVS, d.d. 16/01/2020, vraag 3). Op het CGVS gevraagd of u ooit problemen heeft gehad vanwege uw lidmaatschap bij Movimiento Liberación 23, repliceerde u dat u werd lastiggevallen door de Tupamaros die actief waren in de buurt van uw studentenresidentie in Mérida. U stelde dat ze verschillende keren hebben geprobeerd om uw viool te stelen (CGVS, p.10). Gevraagd wat het verband juist is met uw activiteiten voor Liberación 23, repliceerde u dat ze het wisten, dat ze riepen dat u studeert aan de faculteit rechten, dat u van die beweging bent en aangevallen moest worden. De voorzitter van Liberación 23 zou daarop zijn gaan praten met de mannen maar volgens uw verklaringen wilden ze hem ook aanvallen (CGVS, p.10). Gevraagd of ze u ook effectief hebben aangevallen, repliceerde u dat ze u hebben bedreigd met een mes, dat u werd achtervolgd, dat u wegliep en zich ging verstoppen. U concludeerde dat ze uw instrument niet konden stelen (CGVS, p.10). U stelde voorts dat dat een vijftal keer is gebeurd en dat u dan uit voorzorg uw instrument zoveel mogelijk achterliet op een veilige plek (CGVS, p.10-11). Ter verduidelijking gevraagd of u ooit fysiek werd aangevallen, antwoordde u dat u uw viool op uw rug droeg en ze aan de zak trokken tot de koorden braken, wat wel pijn deed (CGVS, p.11). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat uw aanvallers het gemunt hadden op uw viool. U gaf zelf aan dat ze telkens – tevergeefs – probeerden om uw viool te stelen (CGVS, p.10-11). Dat de daders zouden hebben geweten dat u lid was van Liberación 23 en dat ze omwille daarvan uw instrument zouden hebben willen stelen, is een loutere blote bewering die weinig steek houdt. Behalve pogingen tot diefstal, haalde u bovendien geen andere problemen aan omwille van uw connectie met de studentenbeweging.

Wat betreft een eventuele (beperkte) steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> en Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op [RvV X - Pagina 22](https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-</p></div><div data-bbox=)

[ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf](#), p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt evenwel dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw steun aan de oppositie. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een beperkt politiek engagement van uwentwege niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw eventueel beperkt politiek activisme."

Nog daargelaten dat hoger is gebleken dat verzoekster haar rol als mensenrechtenactiviste bij Foro Penal niet aannemelijk heeft gemaakt, volstaat een loutere verwijzing naar haar profiel als advocate en verdediger van mensenrechten niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd als opposant van het Venezolaanse regime. Overigens blijkt uit haar verklaringen, zoals zij ook benadrukt in haar verzoekschrift, dat zij nooit als advocate de verdediging van politieke gevangenen op zich heeft genomen, noch in het kader van haar vermeende activiteiten bij Foro Penal noch tijdens haar samenwerking met advocaten in de uitoefening van haar beroep (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 16). Verder kan verzoekster niet overtuigen waar zij beweert dat zij geen enkel advocatenkantoor kon vinden dat wou betalen voor haar diensten omdat men telkens zag dat zij openlijk tegen het regime gekeerd was en dat het haar wegens haar politieke voorkeur *quasi* onmogelijk werd gemaakt haar job uit te oefenen waardoor zij zou hebben aangeboden politieke gevangenen op vrijwillige basis te ondersteunen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij na haar afstuderen als advocaat op vrijwillige basis aan de slag ging bij een andere advocaat omdat zij zelf nog niet voldoende ervaring had en ook geregeld meeliep met professoren van de universiteit om verder ervaring op te doen (*ibid.*, p. 8-9). Aanvankelijk zou zij ook bij Foro Penal haar diensten als advocaat hebben aangeboden, maar daar zouden toen geen vacante betrekkingen zijn geweest (*ibid.*, p. 13). Dat verzoekster geen betaalde job als advocaat zou hebben kunnen uitoefenen omwille van haar politieke voorkeur, blijkt aldus niet uit haar verklaringen.

Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat verzoekster ooit een leidende rol op zich genomen heeft binnen de studentenvereniging waarvan ze lid was (adm. doss., stuk 4, notities van haar persoonlijk onderhoud, p. 9-10). De verwijzing naar het risicoprofiel van "*studentenleiders*" is dan ook niet dienstig. Het loutere gegeven dat verzoekster als studente aanwezig was op manifestaties van de beweging tegen het regime in aanwezigheid van personen met een risicoprofiel, zoals professoren en vertegenwoordigers van een oppositiepartij en een mensenrechtenorganisatie, en dat foto's dat kunnen

bewijzen, kan op zich niet volstaan om aan te nemen dat zij bij de Venezolaanse autoriteiten bekend staat als opposant en het risico loopt om als dusdanig bij terugkeer naar Venezuela te worden gevisieerd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken doch blijft daartoe in gebreke, zoals blijkt uit de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing. Door eenvoudigweg haar verklaringen over haar problemen met de *Tupamaros* in de buurt van haar studentenresidentie te herhalen, doet verzoekster geen afbreuk aan deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat zij niet aannemelijk maakt dat zij werd lastiggevallen omwille van haar deelname aan protesten tegen het regime.

Verzoekster wijst voor het overige slechts op haar betrokkenheid bij Foro Penal en het feit dat zij meerdere klachten zou hebben ingediend tegen de *colectivos*. Wat dit betreft kan de Raad ermee volstaan te herhalen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de hulp die zij als mensenrechtenactiviste zou hebben verleend aan politieke gevangenen en de vervolgingsfeiten die zij daardoor zou hebben meegemaakt.

Met betrekking tot de documenten die verzoekster in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd en die hoger nog niet werden besproken motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw studentenkaart, uw universitair diploma, uw accreditatiekaart van advocaat, uw kaart van de sociale zekerheid, het attest van het college van advocaten van het hoofdstedelijk district en het attest van de Fundación Orquesta Juvenil e Infantil de Guanare, bevatten gegevens over uw identiteit, studies en muzikale activiteiten die hier niet ter discussie staan. (...) Wat betreft de drie klachten die u heeft ingediend naar aanleiding van de incidenten van februari en april 2019 (zie stukken 7, 8, 9 en de vertalingen), dient er nog opgemerkt te worden dat het enkel een neerschrijven is van uw verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat in Venezuela en daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het internetartikel over de grensoversteek naar Colombia vanuit Táchira legde u neer om aan te tonen dat er in de periode van uw vertrek uit Venezuela veel moeilijkheden waren aan de grens en lange wachtrijen (zie stukken 19 en 20), wat evenwel niet in twijfel wordt getrokken. Met de opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (zie stuk 20) werd ten slotte rekening gehouden.”

Waar verzoekster ontkent dat zij de neergelegde klachten op niet-reguliere wijze zou hebben verkregen en het CGVS dienaangaande een standaardmotivering verwijt “zonder *in concreto* aan te tonen dat deze klachten, die in origineel zijn neergelegd, effectief vervalst zouden zijn”, is haar betoog niet dienstig. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat de commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze op het vlak van authenticiteit onvoldoende garanties bieden (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* wijst de commissaris-generaal terecht op het feit dat de klachten enkel verzoeksters eigen verklaringen bevatten en op de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Venezuela en daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Venezolaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Gelet op deze pertinente redenen kunnen de neergelegde klachten niet volstaan om zonder meer geloof te hechten aan de feiten die eraan ten grondslag zouden hebben gelegen en dient te worden nagegaan of verzoeksters verklaringen daarover voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat deze feiten, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Zoals hoger is komen vast te staan, kunnen ook verzoeksters verklaringen over de voorgehouden feiten niet overtuigen. Verzoekster voert in het tweede middel van haar verzoekschrift nog aan dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud over het indienen van de klachten de mond werd gesnoerd en de kans niet heeft gekregen om haar problemen toe te lichten, doch laat na *in concreto* toe te lichten welke elementen zij nog had willen aanbrengen waardoor de appreciatie van haar relaas anders zou zijn geweest.

De brief van ambassadeur Mary Ponte over de algemene situatie van Venezolaanse migranten en vluchtelingen in Europa en de wereld, die verzoekster neerlegt ter terechtzitting (stukkenbundel verzoekster, stuk 7), heeft geen betrekking op haar persoonlijke situatie en is bijgevolg niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met de Venezolaanse autoriteiten of de *colectivos* niet aannemelijk maakt, noch dat zij omwille van haar lidmaatschap van een studentenvereniging en deelname aan anti-regeringsdemonstraties zou worden gevisieerd.

In de mate dat verzoekster zich zou baseren op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complex geheel van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige

confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de deelstaat Portuguesa, waar verzoekster verklaart van afkomstig te zijn en gedurende de laatste maanden voor haar vertrek te hebben gewoond, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN